

Adventstid

Ulrik R. Damm 1982

Johs. Møllehave

1. Ad-vents - tid i de - cem - ber - kå - be, at le - ve er al - tid at ven - te og hå - be.
2. Hå - bet gør os for - vent - nings - spænd - te, at le - ve er al - tid at hå - be og ven - te.

9
3. Ad - vent be - ty - der guds - ri - gets kom - me, så ven - te - ti - den er ik - ke om -

18
me. 4. End - nu er her mør - ke, end - nu må vi si - ge: 7 Ske din vil - je,
5. End - nu må vi ven - te, end - nu må vi læn - ges, men ly - set skal kom - me, og

25
kom - me dit ri - ge.
mør - ket for - træn - ges.

6. Gudsriget skal komme,
men risikoen
er altid at miste
håbet og troen.

27
7. For li - vet be - står i at

30
hå - be og ven - te som børn mod jul er for - vent - nings spænd -

37

te. 8. In - gen for - skel på van-tro og from - me. Al - le må ven - te. Al - le må

45

ven - te på guds - ri-gets kom - me, guds-ri-gets kom - me.

9. Den frie som den,
der er underkuet.
Håbet skal holde
os fast i nuet.

10. Der, hvor vi ikke
kan leve i håbet,
er selvmordsskriget,
fortvivlelsesråbet.

50

11. Guds søn har besøgt os, og

11. Guds søn har besøgt os og si - den, og
11. Guds søn har besøgt os og li - ge si-den, Guds søn har besøgt os og

11. Guds søn har besøgt os og li - ge si - den, li - ge si - den, og

55

li - ge si-den har mennesket le-vet i ad-vents-ti - den. 12. Lyset skal komme og

60

mør-ket skal vi - ge, ske din vil - je - kom me dit ri - ge!